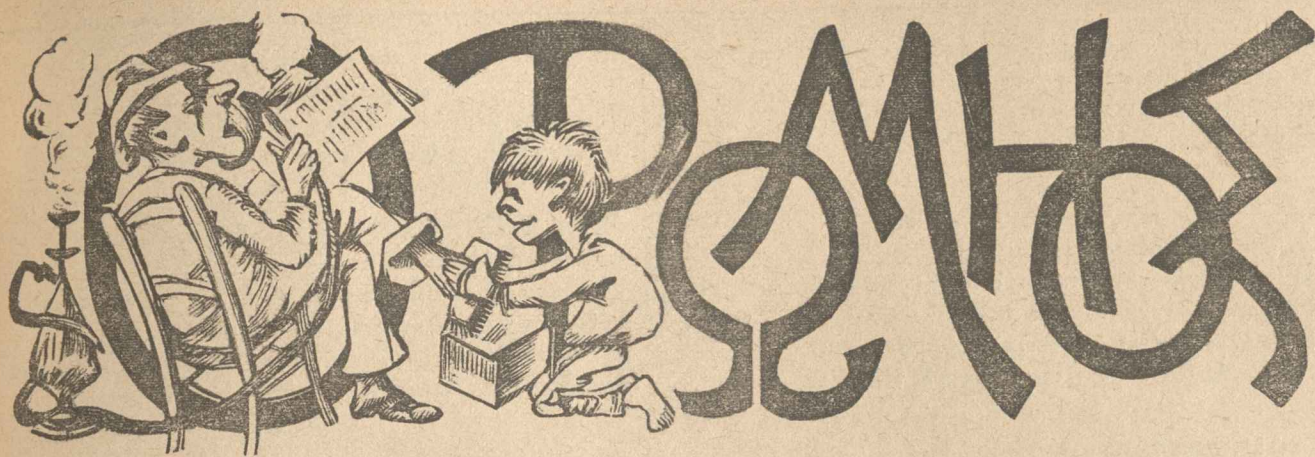

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννινταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς δς πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αὶ 'Αθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαὶ — άπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ἰ μ ό ν ο .
Για τὰ ξένα ὁμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἰ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμῆου» άνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος άπ' ἐξωθέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἴκοσι τέσσαρες Φεβρουαρίου,
καιρὸς ἀνοίξεως, χαρὰ Κυρίου.

Ποῦντος πεντακόσα, δύο καὶ σαράντα,
καὶ για τοὺς 'Αγῶνας συζητήσεις πάντα.

**Ἐστὸν Βύρωνα κι' ό Φασουλῆς
μετὰ μεγάλης δυστολῆς.**

Ἄστεροστόλιστη βραδὴ
μαγεύει πνεῦμα καὶ καρδιά,
κι' ἐκεῖ κατὰ τὸ Ζάππειον ό Φασουλῆς γυρίζει
καὶ μόνος του σφυρίζει.

Ό νύξ του σέ παληούς καιρούς γοργόφτερος πετᾷ
καὶ πότε τὴν Ἀκρόπολιν ἐκστατικός κυττᾷ,
τοῦ γένους τὸ Παλλάδιον,
καὶ κάποτε τὸ Στάδιον.

Καὶ με πολλοὺς συλλογισμοὺς πηγαίνωντας παρέχει
ἔξαφνα ἔμπρὸς ὁστοῦ Βύρωνος τὸν άνδριάντα στέκει,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ συχνοτηρᾷ
μὴν εἶναι γύρω του κανεῖς,
καὶ τέτοια λέγει σοβαρὰ
με τόνον χαμηλὸν φωνῆς.

Ἐταύτην ὥραν, Μπάυρον, προσέρχομαι καὶ μόνος
με τῆς νυκτὸς τῆς ἱερᾶς τοὺς άργυροὺς άστέρας,
γιατ' εἶναι μέγας κίνδυνος, υἱέ τῆς Ἀλθιόνος,
έν με τὸν δίσκον τὸν χρυσοῦν προσέλω τῆς ἡμέρας,
μήπως νομίμως ἄδειαν δέν δώσουν κι' εἰς ἐμένα
νὰ πῶ ὁστον άνδριάντα σου ἐγκώμιον κανένα.

Εἶδες πῶς ἀπηγόρευσαν κι' αὐτὸν τὸν Σκαρτσίδη,
ποῦκανε για χατῆρι σου μαρτυρικό ταξεῖδι,
καὶ τόσαις ἡμέραις πρόσμενε, καθὼς τὸ ξέρουν κι' ἄλλοι,
κατ' έντολήν τοῦ δωρητοῦ γενναίως νὰ σέ ψάλλη.

Καὶ τοῦκαναν πολὺ καλὰ
γιατ' εἶναι φρόνιμα μολαλά,
κι' άν στίχους εἰς τὸν Βύρωνα τὸν ἄφιναν νὰ πῇ
ἴσως οἱ Γάλλοι νάλλεγαν ἀκούς ἐκεῖ ἔντροπή,
ἔστους Ἄγγλους μόνον οἱ Ρωμηοὶ νὰ στήνουν άνδριάντας
καὶ νὰ τοὺς προσφωνοῦν,
κι' ἐμᾶς τοὺς Γάλλους, τοὺς πολλοὺς άγῶνας ὑποστάντας,
νὰ παραλησημονοῦν.»

Τοιαύτη σκέψις ἔλαμψε ὁστον νοῦ τοῦ Δεληγιάννη
κι' εἶπε ὁστον Βασιλέα μας τὸν ἄρρωστο νὰ κάνη,
κι' ἐκεῖνος τὴν βαρύτητα τῶν στίχων ὑπελόγησε
κι' εὐθὺς ἐκρυλόγησε,
κι' εἶπε πῶς μήτε τέταρτον ἐκείνην τὴν ἡμέραν
ἔμπορεῖ νὰ μείνη ὁστον ψυχρὰν τῶν Στύλων ἀτμοσφαῖραν.

Για τοῦτο δέν ἐβρόντησαν Ἑλλήνων πυροβόλα,
για τοῦτο δέν ἀπέδωσαν ἄξίαν ὁστονομά σου,
καὶ φλούγκελχορν δέν ἔπαιξε καὶ μία μπασαβόλα
κι' ὀλίγα κουρελόπικνα ἔκρεμάσθηκαν σιμά σου.

Γι' αυτό δὲν εἶδες, Μπάυρον, κι' ἐμὲ τὸν πατριώτη, γιὰ τοῦτο σ' ἐξεσκέπασαν χωρὶς κανένα λούσο, γιὰ τοῦτο δὲν ἀράδειασαν μὴτ' ἓνα στρατιώτη ἂν κι' ὅλους τοὺς παρέταξαν 'στὸν Ναύαρχο τὸν Ροῦσο.

Ὁ στρατηλάτης Θεοδωρῆς, Γαλλόφρων ἐν τοῖς σοβαροῖς, ἔχει κι' αὐτὸς τὴν σκέψι του καὶ τὸν λογαριασμό του, ἂν δὲ πομπή σ' ἐγίνετο μετὰ πολυτελείας ὁ κάθε Γάλλος θάχανε τὸν φιλελληνισμό του κι' ὁ Θεοδωρῆς δὲν θάκουε φωνὰς ἐκ τῆς Γαλλίας.

Εἶναι φίλια, Μπάυρον, μεγάλη καὶ παληά, ὁ Θεοδωρῆς χάνεται γιὰ Γάλλους καὶ γαλιά. Γαλλία σκούζει καὶ πετᾷ μετέωρος 'στὰ νέφη καὶ τόσην περιφρόνησιν πρὸς τοὺς Ἑγγλέζους τρέφει, ποῦ σὰν τοῦ 'μίλησαν γιὰ σέ μὲ τρόπον εἶπεν εἰρωνά: «ποτέ μου δὲν ἐγνώρισα τὸν κύριόν μοι Βύρων.»

Ἐν τούτοις ἔρχομαι κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ καμπόσα ἐνῷ τριγύρω μας ἡ νύξ ἀπλούται σιωπῶσα, καὶ δέξου στίχους μερικοὺς πολὺ θρασεῖς καὶ κυνικοὺς ἀπὸ τὸν κυνικώτερον τοῦ γένους στιχοπλόκον, ποῦ νύκτωρ περιφέρεται σκιάς καταδιώκων.

Ὁ κυνισμός τὴν σήμερον τοὺς πάντας συγκινεῖ καὶ μέσα 'στὴν Ἑλλάδα, κι' ἐκεῖνος μόνον, Μπάυρον, λαμπρὸς μεσουρανεῖ πρὸ πάντων 'στὴν Παλλὰδα.

Κι' ὅσους κυττᾷς ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ σοβαρὰ στασίματα, δὲν εἶναι παρὰ κυνικοὶ καὶ κυνισμοῦ βλαστήματα.

Κι' ὁ καθένας ποῦ λιμάρει ὅλος πόζα καὶ καμάρι, εἶναι πρῶτος κυνικός σὰν κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῆν ἢ 'στὸ πράττειν διαρκῶς, ἢ 'στὸ γράφειν καὶ λαλεῖν.

Ὅσον δ' ἀξίωμα κρατεῖ βαρύτερον κι' ἀνώτερον τὸσον ἐκεῖνο, Μπάυρον, τὸν κάνει κυνικώτερον, καλύπτει δὲ τὸν κυνισμόν μὲ λόγια καὶ μὲ φράσεις, ποῦ νὰ τὰκούσης μιὰ φορὰ καὶ δέκα νὰ ξεράσης.

Τὸν λιθανίζει δ' ἡ κοινωνία καὶ τὸν προσβλέπει μὲ θυμασμόν, καὶ κἂν ἐν γνώσει κἂν ἐν ἀγνοίᾳ ὅλοι δουλεύουν 'στὸν κυνισμόν.

Ἄλλ' ὅποιος κυνικός μοχθεῖ σεμνὸν νὰ παίξῃ ρόλον καὶ νὰ σκεπάξῃ προσπάθει τὸν κυνισμόν του πάντα, θαρρῶ πῶς κυνικώτερος ἐκεῖνος εἶν' ἐξ ὧν κι' οὐδέποτε 'στὴν μνήμην του δὲν θάστην' ἀνδριάντα.

Θυμᾶσαι τεῖπες, Μπάυρον, εἰς τὰ ποιήματά σου σὰν ἦσουν 'στὰ σωστά σου;

εἶπες ἂν ἦτο δυνατόν νὰ 'πῇ πῶς φανερὰ ὁ κόσμος μιὰ φορὰ τί κρύβει μὲς 'στὰ στήθη του, τί κρύβει μὲς 'στὸν νῦν εὐθύς ἡ πλάσις θάλλαζε τοῦ κυνοκόμου τούτου.

Ἔτσι νομίζω, Μπάυρον, κι' ὁ Φασουλῆς ἐγὼ, ποῦ γιὰ ψυλλοπηδήματα συχνὰ πολυλογῶ, ἂν τοῦτο δὲ συνέβαινε πρὸς τὸ καλὸν τῆς κτίσεως τότε τὴν ἀποκάλυψιν θὰ 'βλέπαμε τῆς φύσεως, κι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς στίλβοντας ἐπὶ χρυσῶν τεύρεσιν ἀναιδεστέρους κυνικοὺς τῶν παλαιῶν Μενίππων.

Πλὴν μάθε τώρα, Μπάυρον, πῶς δὲν μᾶς συγκινεῖς κι' οὕτε ξεπαρθαλόνεται πρὸς χάριν σου κανεῖς. Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν θέλομεν ἀγάλλματα προμάχων καὶ Φιλελλήνων ποιητῶν καὶ Λόρδων σὰν καὶ σένα, ὁποῦ τῆς Ἀκροπόλεως ἐξύμνησαν τὸν βράχον κι' ἐφίλησαν τὸ χῶμα του μὲ μάτια βουρκωμένα.

Μὲ τῶν ἡρώων τὰς σκιάς μᾶς ἔχλιναν ἀλήθεια, γιὰ πολεμάρχων τρόπαια ταῦτιά μας δὲν βαστοῦν, κι' αὐτὰ τὰ κουρουφέξαλα κι' αὐτὰ τὰ καλοκίθια καὶ τὸν Μεγαλειότατον κι' ἐμᾶς δυσαρστοῦν.

Ὅμως κι' ἐγὼ, Τσαῖλδ-Ἀρόλδ, ὁ μέγας φαμπαρόν καὶ τετραπέρατος Ρωμηὸς τοῦ λήγοντος αἰῶνος, ὁποῦ ποτὲ δὲν ἔπαυσα νὰ σὲ παραθαυμάζω καὶ τοῦτο μου τὸ καύκαλο γιὰ τὸν ὄνομά σου τῶχανα, ἰδιαίτερος σήμερα τιμῶ κι' ἐγκωμιάζω ἐκεῖνους ποῦ μᾶς ἔφεραν κι' ἐδῶ τὰ Χαβιαρόχανα.

Μὲ τούτους ἐθριάμβευσε δαφνοστεφής ἡ χώρα, αὐτοὶ προβάλλουν ἥρωες καὶ τῆς Αὐλῆς ἰνδάλματα, ἂν μείνης δὲ καὶ τοῦ λοιποῦ ἀκέραιος σὰν τώρα ἴσως ἰδῇς τριγύρω σου παγκέρηδων ἀγάλματα μὲ πανοπλίας, θώρακας καὶ περικεφαλαίας, πρὸς θρίαμβον παντοτεινὸν τῆς γῆς τῆς ψωραλείας.

Κι' ἂν ἦλθες 'στὸν Ἑλληνικὸν ν' ἀγωνισθῇς ἀγῶνα γιὰ τοῦτο βλάξθ' ἂν λέγεσαι καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα, κι' ἐγὼ γιὰ σέ τὸν Δ ο ῶ ν θὰ λέγω πρὸς τοὺς φίλους κι' εἰς ὑψηλοὺς ὁμίλους:

«Ἀκούς ν' ἀφήσῃς κι' ἡδονὰς καὶ κώμους καὶ θαλίας, τὸν ἀγαθὸν Δόν-Ἀλφονσον τῆς Δόνας Ἰουλίας, τῶν Χαρεμιῶν Χανούμισσας, πεντάμορφας Σινιόραις, ὁποῦ μαζὶ τῶν 'πέρασε τρελλῶν ἐρώτων ὥραις, κι' ἐκείνην τὴν σουρτούκισσα τοῦ Γερολσταίν Δούμισσα, καὶ νᾶλθῃ νὰ θυσιάσῃ 'στὴ γῇ τὴν σκληρωμένην τέτοιος γαλάντης ποιητῆς καὶ Λόρδος σὰν τὸν Μπάυρον, καὶ δὲν ἐπῆγε νὰ περνᾷ ζωὴ χαριτωμένη μὲς 'στὸ γνωστὸν μας Αἰξ - λὲ - μπέν, 'στὴν Νίκαιαν, 'στὴν [Καίρον];»

Γι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε πρὸς σέ κανέναν ἀνδριάς καὶ πρὶν σέ φέρουν, Μπάυρον, 'στῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα τὰς μαρμαρίνους ἔπρεπε νὰ βάψουν παρειὰς μὲ τῆς αἰδοῦς τὸ χρῶμα.

Κι' ἐγὼ γι' αὐτὴ τὴν τρέλλα σου καὶ τὴν ἀνοησία, ποῦ τὴν νομίζουν οἱ κουτοὶ ποιητικὴ θυσία,

Προσδέχεται κι' ὁ Φασουλῆς τοὺς περιηγητὰς, ὁποῦ γιὰ τοὺς Ἀγῶνας μας πλακόνουν κατ' αὐτάς.

αἰσχύνομαι τὴν ὄψιν σου καὶ μόνον ν' ἀτενίσω, καὶ τόσος μὲ κρατεῖ θυμὸς καὶ σιχαμάρα τόση, ὅπου κι' ἐμένα μούρχειται νὰ σὲ περιφρονήσω καὶ νὰ φωνάξω τοῦ Σκουζέ 'στους Ἀγγλους νὰ σ' ἐκδώσῃ.

Ἄν δὲ τὸν ἀνδριάντα σου ἐδέχθημεν, ὦ Βύρων, νὰ στήσωμεν 'στὸ Ζάππειον ἐν μέσῳ τῶν ἀνδρῶν, δὲν ἔγινε δι' ἀμειβὴν τῶν θυσιῶν κι' ἀγῶνων καὶ μὴ γαυρία παντελῶς, μηδὲ τὴν χεῖρ' ἀνάπαλον... ἡμεῖς εἰς τὴν πρωτεύουσάν σ' ἐδέχθημεν καὶ μόνον γιὰτ' ἦσαν πρῶτος γυναίκες καθὼς τὸν Σαρδανάπαλον.

Ὁ Δόν-Ζουὰν κομψότητος καὶ καλλονῆς τελείας, ὁ Λόρδς, ποῦ κατῆσχυνες τοὺς Λόρδους τῆς Ἀγγλίας, ὁ σὺ Μαμφρέδε σκοτεινὲς τῶν σκωπτικῶν γελάτων, ὁ τζέντλεμαν φρενολήπτης καὶ χάρμα τῶν ἐρώτων, ὁποῦ κατεκεράυνωσες τοὺς τζέντλεμαν ἐκεῖνους, τοὺς Σκώτους τοὺς Ἑλγίνους, ἰδὲ καὶ τζέντλεμαν Ρωμηοὺς καὶ Λόρδους εὐπρεπεῖς, ὁποῦ γι' αὐτοὺς ἀδύνατον κακὸ ποτὲ νὰ 'πῆς.

Κι' ἐδῶ 'βρίσκεις μιὰ χαρὰ Λόρδους πέντε 'στὸν παρᾶ. Κῦττα, λάτρα τῶν Ἑλλήνων, πόσοι Λόρδοι κι' εὐπατρίδαι, ποῦ καὶ μέσα 'στὸ Λονδίνον κανεῖς Ἀγγλὸς δὲν τοὺς εἶδε.

Κι' ὁ πρῶτος πρῶτος Λόρδος μας ἐπῆρε τὰ βουνά καὶ 'στῶν φιλάτων Ἰταλῶν τὸ κλίμα τριγυρνᾷ, ποῦ νέας ἐξανάπαθν καὶ μαύρας συμφορὰς ἀπὸ τοὺς μαύρους Ράες,

ὁ Κρίσπης δὲ παραίτησιν πρὸς τὸν Οὐμβέρτον στέλλει, κι' ἐκεῖνος πρὸς τὸν Λόρδον μας Τρικουπὴν παραγγέλλει, ἂν εἴμπορῃ προσωρινῶς νὰ λάβῃ τὰς ἡνίας καὶ τῆς Μακαρονίας, κι' εἶπεν αὐτὸς πῶς δὲν 'μπορεῖ νὰ κἀνῃ τέτοιο σάλτο γιὰτὶ μιὰ κάλλη Βουλευτοῦ τοῦ 'βάλανε 'στὸν Βάλτο.

Κι' ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰταλῶν ἐξέλασε τὰς ἡττας καὶ τῶν Μακαρονάδων τοὺς τὰ τραγικὰ σεκλέττα, καὶ χαρωπὸς συνέψαλε μετὰ τῆς Μαργαρίτας: «κάτω 'στὸ Βάλτο τὰ χωριά, 'στὰ πέντε Βιλαέτια.»

Ὁ Λόρδς κι' ἐγκαλλώπισμα τῆς οὐρανίας Μούσης, ποῦ Λόρδς δὲν ἐτράθηξες μὲ τὰ ποιήματά σου, ἰδὲ τοὺς Λόρδους τοὺς πεζοὺς αὐτῆς τῆς πρωτεύουσας μὲ πόσην περιφρόνησιν περνοῦν ἀπὸ 'μπροστά σου. Χὰ χά, φωνάζουν, ποιητῆς καὶ λάτρης τῆς Ἑλλάδος! ὦρ μὰ παρὰ ἀλλόκοτος ζευζέκης καὶ σκαρτάδος.

Καὶ μοναχὰ καμμία Μίς, ὁποῦ μυρίζῃ σκόρδο, τὴν ὁμορφιά σου βλέπωντας ἴσως γιὰ σένα 'πῇ: «ἄχ! ἂς 'μπορούσα νὰ περνα κανένα τέτοιον Λόρδο κι' Ἑγγλέζο τσελεπῇ.»

Ἐγὼ δὲ τώρα, ποιητά, μὲ φαντασίαν ποῦ πετᾷ

σὲ παραδίδω 'στὸν κοινὸν τῶν Ἀθηναίων οἶκτον νὰ γίνῃς κέντρον σαρκασμῶν ὀριμῶν κι' ἀμειλίχτων, ποῦ ξεχειλοῦν 'στὰ στόματα τῶν Λόρδων τοῦ καιροῦ μου, κι' ἂν 'στὰγάλλμά σου κάποτε σιμώσω πρὸς νεροῦ μου, συγχῶρε τὴν ἀναιδέαν κι' ἐμοῦ τοῦ παληανθρώπου... εἶναι καὶ τοῦτο, Μπάυρον, συνήθεια τοῦ τόπου.

Κι' ἂν δμῖλους Καννιβάλων
 ὄῃς ἡμέρα μεσημέρι
 νὰ σοῦ σπάσουν ὅπως κι' ἄλλων
 κἄν τῇ μύτῃ κἄν τὸ χέρι.

Κι' ἂν ρητῶν γραφῇ σωρεῖα
 κἄν ὀπίσω κἄν ἐμπρός σου,
 κι' ἂν ὀνόματα μυρία
 σκαλισθοῦν 'στὸ μάρμαρό σου.

Κι' ἂν ἀνάπῃρο σὲ κάνουν
 κι' ἂν τὸ πόδι σου κουτσάνουν
 καὶ τὸ ὄῃς κουτσὸ καὶ πάλι,
 ὅπως τῶχες ζωντανός,
 μὴν κουνήσης τὸ κεφάλι,
 μὴ θυμώσης ἀπηνῶς.

Φαίνεται πῶς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὥρισεν ἡ φύσις
 νὰ ζοῦν μὲ τὰς ἀλύσεις,
 γιὰ τοῦτο σπάζουν εἰδῶλα κι' Ἑλληνικά καὶ ξένα,
 ποῦ τὰ δεσμὰ των ἐσπασαν μὲ πάλκα καὶ μὲ πένα.

Καὶ τώρα, Λόρδε Μπάϋρον, σ' ἀρίνω μοναχὸν
 νὰ βλέπῃς τὸν περίβλεπτον τοῦ Παρθενῶνος βράχον,
 τὸ κύμα τοῦ Σαρωνικοῦ, τὰ λείψανα μαχῶν,
 καὶ τὰ κοντσέρτα τὰ συχνὰ ν' ἀκούῃς τῶν βατράχων.

Καλύψου μὲ τῆς δόξης σου τὴν κυκνὴν νεφέλην
 καὶ διηγοῦ πρὸς ἑκαστον ἀγωνιστὴν ἀπόκληρον
 τί 'στὰς Ἀθήνας 'τράβηξε κι' ὁ Λόρδος ὁ Φιλέλλην
 κουκουλωμένος μὲ πανιὰ ἐνιαυτὸν ὁλόκληρον.

Ὅταν δ' ἀγώνων διεθνῶν μεγάλ' ἡμέρα φέξῃ
 κι' ἀπ' τὰ καλαμοβράκχια μας κινουρία δόξα τρέξῃ,
 τότε καὶ πάλιν, Μπάϋρον, ἐκείνην τὴν ἡμέραν
 θὰ 'πῶ 'στὸν ἀνδριάντα σου προσφώνησιν δευτέραν.

Κανονισμὸς Βουλῆς σπουδαῖος ἐν πολλοῖς.

Δικαιοῦται ὁ καθένας ὅσο θέλει νὰ 'ριλῇ
 κἄν ὀλίγο κἄν πολὺ,
 ἀλλ' ἐὰν ὁ ρητορεύων εἰς τὸ βῆμα παραργήσῃ
 κι' ἀπυνεῖδῃτα λιμάρη,
 δικαιοῦται καὶ καθένας τὸ χασμούρημα ν' ἀρχίσῃ
 ἢ καὶ διπλα νὰ τὸ πάρῃ.

Δικαιοῦνται καὶ καμπόσοι τῶν πολὺ σιωπηρῶν
 τὸ ταμπάρο των ν' ἀρίνουν γιὰ νὰ δίνη τὸ πκρῶν,
 ἐπειδὴ συχνὰ συμβαίνει, ὡς ἐπείσθησαν πολλοί,
 εὐγλωττότερον ἐκείνων τὸ ταμπάρο νὰ λαλῇ.

Ἐπιτρέπεται καθένας μπόγιχ ρόπκλον νὰ φέρῃ
 καὶ 'στὴ μέση του σιλάχι μὲ κουμπούριας νὰ φορῇ,
 κι' ἂν ἡ πείνα τὸν θερίσῃ ὅταν γίνετα νυκτέρη
 νὰ γεμίξῃ τὴν κοιλιὰ του μὲ κουλούρια καὶ τυρί,
 ἀλλ' εἰς ἑκτακτα τοῦ κράτους κι' ἀπροσδόκητα συμβάντα
 ἡ Βουλὴ 'μπορεῖ νὰ γίνη καὶ ταβέρνα καὶ λοκάντα.

Δικαιοῦς' ἐπερωτήσεις βροχηδὸν νὰ προκαλῇ,
 ἐπιτρέπονται βρισίδια μπέστιχ, κτῆνος, θεοτούμπη,
 καὶ 'μποροῦν οἱ Βουλευφόροι, συζητήσεως τῆς Βουλῆς,
 μὲς 'στὴ σάλα της νὰ μπαίνουν τραγουδῶντας τὸ Γαροῦμ.

Εἰς ἐξάψεων ἐσπέρας κι' εἰς στιγμὰς μαχῶν καὶ σάλων,
 ὅπου γίνετα καὶ χρῆσις ὅπλων, ξύλων καὶ ροπαλών,
 εἴμφορεῖ τὸ Προεδρεῖον τὸ κουδοῦνι νὰ σημαίνῃ,
 ἀλλ' οὐχ ἦττον ὁ καθεὶς
 δικαιοῦται 'στοῦ Προέδρου τὸ κουδοῦνι ν' ἀπομένῃ
 ἀταράχως ἀπαθής,
 ὁ δὲ Πρόεδρος θυμόνων νὰ τὸ ρίγῃ παραπέρα,
 ἕως ποῦ 'βρεθῇ κανένας νὰ τὸ κλέψῃ καμμιὰ 'μέρα.

Εἰς τῆς στρούγγας τοὺς φιλτάτους καὶ κυρίους ἐγκαθέτους
 ἐπιτρέπετ' εὐκολίας νὰ παρέχουν ἐξαίρετους,
 δικαιοῦται δὲ ν' ἀνοίγῃ καθεμίᾳ μοσχομάγκα
 ἓνα κι' ἄλλο θεωρεῖο καὶ νὰ μπαίνῃ κάρτα μπιάγκα,
 μὰ 'μποροῦν κι' ἀπὸ τὰ πάλκα Πausanias πατριῶται
 'στῆς Βουλῆς τὰς συζητήσεις νὰ μετέχουν πότε πότε.

Ἐπιτρέπεται πρὸς ὅλους τῆς Βουλῆς τοὺς κωφάλαους
 τὰ κεφάλια των μονάχα ν' ἀνεβάξουν καὶ νὰ σκύβουν,
 ἔξεστι δὲ 'στὸν Παλάσκα κι' εἰς φουστανελάδες ἄλλους
 τὰ παπούτσι των νὰ βγάζουν καὶ τὰ πόδια των νὰ τρίβουν.

Ἐπιτρέπεται 'στοῦ κράτους τὰς σπουδαίας Κυβερνήσεις
 'στῶν σοφῶν νομοσχεδίων τὸν βαρὺν κατακλυσμὸν
 νὰ προσθέτουν κἄπου κἄπου μερικὰς μεταρρυθμίσεις
 κι' εἰς τὸν νέον ἀνὰ χεῖρας τῆς Βουλῆς Κανονισμὸν.

Κι' ὅταν μὲ προσθαφαίρεσις ἐντελὴς καθ' ὅλα γίνῃ
 κι' ἓνα τέλος πλέον πάρη,
 ἓνας μόνον μέγας ὅρος ὅπως εἶναι θ' ἀπομείνῃ,
 ὁ προβλέπων τὸ στηλιάρη.

Μὲ δάκρυ ραίνομεν πικρὸν τοῦ Μεσσηνέζη τὸν νεκρὸν.

Γι' αὐτὸν, ποῦ μὲ τὸν τρίβωνα τοῦ Κάτωνος ἐγέρασε
 κι' ἀσπίλως τῆς πολιτικῆς τὸν μαῦρο βούρκο 'πέρασε,
 κατάφωτο τὸ Πάνθεον τῆς ἀρετῆς ἀνοίγει,
 ὅπου σὰν τοῦτον ἐκλεκτοὶ κοιμῶνται μέσα 'λίγοι.

'Στὸν τιμημένο γέροντα γι' ἀμάραντο στεφάνι
 ἓνα καὶ μόνο φθάνει
 νὰ διαλαλῇ μὲς 'στῆς καρδιάς ἡ διαλαλήτρα Φῆμη:
 «τοῦ μαχητοῦ τῆς ἀρετῆς εὐλογημέν' ἡ μνήμη.»

Ποίημα συμφορικὸν καὶ τὰ μάλ' ἀρχαϊκόν.

Τὸ τοῦ Πολέμη Πένταθλον, τὸ πόσον γλαφυρὸν,
 τὸ μ' ἐμπνευσὶν καὶ μ' ἐξάρσιν γραμμένον λυρικὴν,
 καὶ τονισθὲν ἀρχαϊκῶς εἰς τόγον σοβαρὸν
 παρὰ τοῦ Διευθυνόντος τῆς Φιλαρμονικῆς,
 θὰ πάλῃ ὅλο τρανταχτὸ 'στοὺς προσεχέας Ἀγῶνας
 τοῦ νέου Βασιλείου,
 κι' ὅλοι θὰ τρέχουν νοερῶς εἰς τοὺς χρυσοὺς αἰῶνας
 τοῦ πάλαι μεγαλείου.